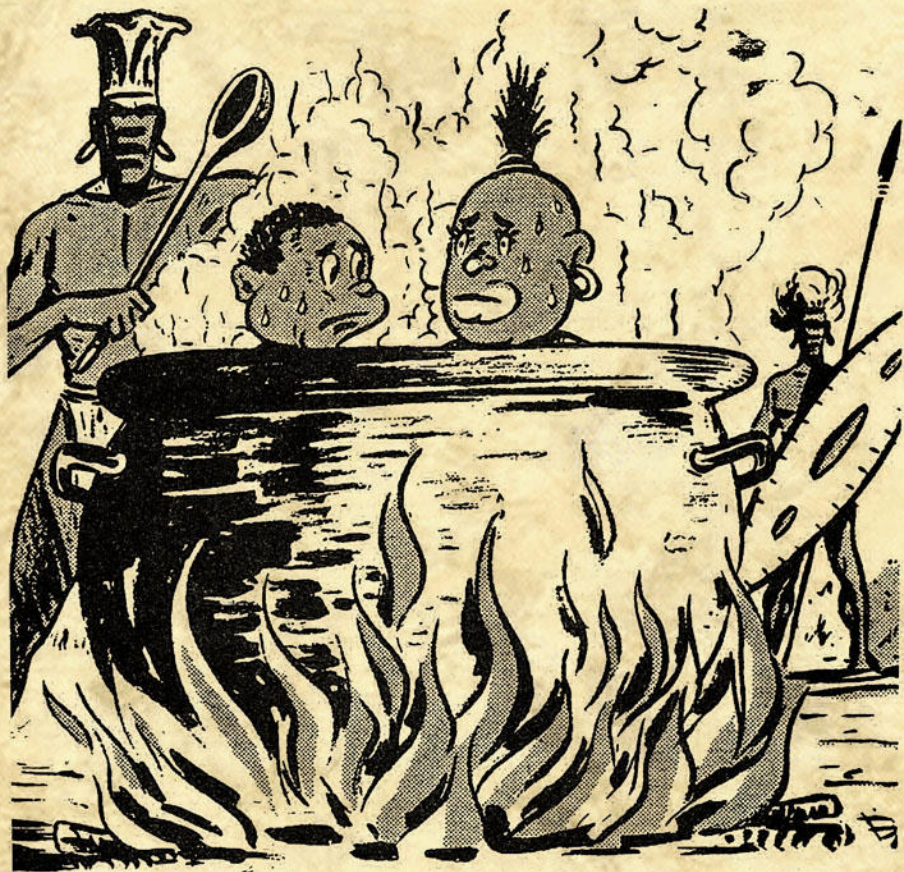

ΠΟΚΟΠΙΚΟΣ ΑΥΓΟΛΕΜΟΝΟ

Αριθ. 4

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Δελ. 1000

ΠΟΚΟΠΙΚΟΣ ΑΥΓΟΛΕΜΟΝΟ

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΚΛΟΥΒΙ

‘Ο Ποκοπίκο κι’ ἡ Χουχού παίρνουν μεγάλη ἀπόφαση : Θά παρατήσουν τὴ Ζούγκλα. Θά κατέβουν στὸ μεγάλο λιμάνι. Θά μπαρκάρουν σ’ ἓνα καράβι. Θά γυρίσουν τὸν Κόσμο δλόκληρο !

‘Ο μικροσκοπικός μαῦρος νάνος ἔχει βρεθεῖ :

— ὦχ, ἀδερφέ ! Ζωὴ εἶναι κι’ αὐτὴ ἐδῶ. Ὅλο νὰ σφάζω, νὰ σφάζω, νὰ σφάζω ! Κι’ ὅλο ... ἀσφαχτους νὰ γλέπω γύρω μου !

‘Η κοντόχοντρη πυγμαία ἀναστενάζει σπαραξικάρδια :

— Δί키μο ἴεχεις, χρυσό μου !

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

‘Ας πᾶμε κιμμιὰ βόλτα παραιέ-
ξω ! Τοῦ λόγου μου μάλιστα,
καθὼς εἶμαι μουρλια. καρδιές θά
κίψω ! Μονάχα γιὰ σένα φοβά-
μαι...

— Τί φοβάσαι, μωρή Μιμιζέλ ;
— Μὴ σ’ ἀρπάξει κάνας...μπό-
γιας ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

‘Ο νάνος δὲν τὸ παραδέχεται :

— ‘Αδύνατον ! ‘Αμα μὲ δοῦνε
μαζί σου, δὲν μὲ πειράζουνε. ‘Ο

ένας μπόγιας σίβεται τόν... άλλον !

Χαράματα !

‘Ο Ποκοπίκο καβαλλάει μεγαλόπρεπα τόν «Καθαρόαιμον».

‘Η Χουχού μ’ ένα ραβδί τόν χτυπάει στά καπούλια.

— Βρέ ντέε ! Βρέ ο΄στ !

Τίποτα. ‘Ο ψωραλέος, σκελετωμένος γερογάιδαρος μέ τά τρία ποδάρια, αδύνατο νά ξεκινησει.

‘Η πυγμαία ρωτάει τόν νάνο :

— Μά τί έχει, χροσό μου ; Γιατί δέν κουνιέται ; Λές νά τοῦ σώθηκε ἡ βενζίνα ;

Τῆς ἀποκρίνεται συλλογισμένος :

— Μπά ! Λέν φαντάζομαι ! Μάλλον ἡ μηχανή του θάχει κρυώσει... Ζέστανέ τηνε !

‘Η «μαίτη γόησσα» μαζεύει ξερά κλαδιά καί φύλλα. Τ’ ἀφήνει κάτω ἀπ’ τήν κοιλιά τοῦ «Γαϊδούρειου» ἱππου.

‘Ανεβαίνει στ’ «‘Απαρτεμάν» της (!). Ξανακατεβαίνει ἀπ’ τήν χειραστή χορτοσχοινένια σκάλα. Κρατάει τώρα στά χέρια της δυό μικρές μαύρες πέτρες. Τis τρίβει μέ τέχνη. ‘Ανάβει πρώτα τά ξερά φύλλα. ‘Υστερα τά κλαδιά...

Οἱ φλόγες φουντώνουν κάτω ἀπ’ τήν κοιλιά τοῦ πεισματάρικου ζωντανού. Τσουρουφλίζουν τόν τρίχωμά του !

‘Επί τέλους ! ‘Η «μηχανή» τοῦ Καθαρόαιμου ζεσταίνεται ! Παίρνει μπρός ! ‘Αρχίζει νά

ισονύει !

‘Ο ἀπερίγραπτος γαϊδαρός προχωρεῖ πηδηχτά. Σάν νά χορεύει ! ‘Απ’ τά δυό πεινά του ποδάρια τοῦ λείπει μονάχα ἓνα. Τ’ ἀριστερό. ‘Ο Ποκοπίκο τοῦ σπηρουνίζει τά κοκαλιάρικα πλευρά μέ τίς γυμνές φτέρνες του.

— ‘Ισα «Μαῦρο ‘Ατι» μου ! Μαροσάρισε νά δούμε τί θά γίνουμε !

‘Η Χουχού ἀκολουθεῖ μέ τήν . . . ματιέλα στό χέρι.

‘Ενα πυκνό μαῦρο σύννεφο ἀπό ἀλογόμυγες, συνοδεύει πάντα τόν κομικοτραγικό ζωντανό. ‘Ο νάνος λέει πώς εἶναι ὁ φωτοστέφανος τοῦ θρυλικοῦ του «Καθαρόαιμου»

Προχωροῦν ἔτσι γιά τόν μεγάλο Λιμάνι. ‘Ομως τί παράξενο ! Περνάει ὀλοζκληρή ἡ μέρι. Νυχτώνει. Κι’ ἀκόμα νά φτιάσουν !

‘Αλίμονο ! Οἱ αἰμοίροι ἔχουν χάσει τόν δρόμο. ‘Εχουν παραπληθεῖ σέ ἄγνωστη περιοχή τῆς ἀπέραντης παρθένας Ζούγκλας.

Καί νά : Λέν ἀργοῦν νά βρεθοῦν στό πρωτόγονο χωριό μιᾶς ἄγριας φυλῆς ἀνθρωποφάγων !

Κανένας δέν βρίσκεται ἔξω, Οἱ Κανίβαλοι θά κοιμοῦνται.

‘Εξω ἀπό κάθε χορταρένιο καλύβι, βρίσκεται κι’ ἓνα μεγάλο πῆλινο καζάνι.

‘Η Χουχού ρωτάει ἀνήσυχη τόν Ποκοπίκο :

— Καλὲ τί κάνουμε σ’ αὐτά τά καζάνια ;

‘Ο νάνος ἀποκρίνεται σοβαρά :

— Φτιάχνουνε... μυσταλε-

(1) Στενόμακρο κακοζτιαγμένο καλυδίκι πάνω στά κλαδιά θεάρατου θέντρου. ‘Ο Ποκοπίκο τὸ λέει «Καρσχιζὸ Μππερντέ».

φιά!

Ένας άγριος άράρης έτυχε νάναι ξύπνιος. Άκούει τὸ ποδυβολητὸ τοῦ «Καθαροάιμον». Άζούει καὶ τίς κουβέντες. Πετιέται έξω άπ' τὸ χορταρένιο καλύβι του. Τούς κοιτάζει μέ γουρλωμένα μάτια.

Άπ' τὰ χοντρά κόκκινα χεῖλια του τρέχουν βροχή τὰ σάλια. Ὁ άμοιρος φαίνεται πολὺ πεινασμένος!

Ὁ Ποκοπίκο πηδαίει άπ' τὸ «Σαῖνο». Είναι έτοιμος νά τὸ βαλεῖ στὰ πόδια.

Ἡ Χουχού μένει άτάραχη. Ρωτάει σοβαρά - σοβαρά τὸν Καννίβαλο :

— Σᾶς περιζαλῶ, κύριε! Ἄπαξ καὶ περνούσαμε τυχαία έξ τοῦ γαμαρικοῦ χωριοῦ σας, θὰ παραινεῖσθε νταῦθα μέχρι τῆς πρωῒνης πρωῒας! Μήπως γνωρίζετε τί ὁδὸς εἶναι τὸ Ξενοδοχεῖον; Νυστάζουμεν κάργα καὶ ἀρᾶσι νά φορολογησόμεν! Μὴ συγχωρεῖτε καὶ ὅλας!

Ὁ πεινασμένος Καννίβαλος χύνεται νά τὴν ἀρπάξει. Ἡ πυγμαία τρέχει νά σωθεῖ. Ξεφρονίζει σπαραχτικά:

— Βοήθεια, Ποκοπικάκι μου!

Ὁ Ἄράπαρος μ' έρωτεύθηκε! Θὰ μὲ κλέψει ποῦ καὶ τὸ χρόνο νάχει!

Ὁ «Ανοθεόρατος Ἄντραζλας» τὴν τραβάει νά φύγουν:

— Πάμε, μορὴ Μαριζέλ. Προξενιὲς θὰ κάνουμε τώρα:

Στὸ μεταξύ, μέ τίς φωνὲς τῆς Χουχούς, ἔχει ξυπνήσει ὁλόκληρο τὸ χωριό.

Οἱ ἀνθρωποφάγοι ξεπετιών-

Ὁ Ποκοπίκο σηκώνει τὰ χεῖρια φηλά. Διατάζει :

— Ἀξιότιμε Οὐρανέ! . . .

ταὶ σὰν μαῦροι δαίμονες άπ' τὰ χορταρένια καλύβια τους. Κνηγάνε τους δυό... σφρχτιζοῦς μεζέδες!

Ὁ καθένας ζητάει νά τοῦς ἀρπάξει γιὰ λογαριασμό του. Νά χορτάσει τὴ δική του μονάχα κοιλιά.

Καὶ νά! Φοβερὴ μάχη ἀρχίζει μεταξύ τους Τρομαχτιζὸ μαζαλιό!

Ὁ Ποκοπίκο φωνάζει στὴν κοντόχοντρη πυγμαία.

— Χουχού! Ἔ, Χουχού!

— Τ' εἶναι, χρυσό μου;

— Γλέπεις τί πάλιν ἔχουνε οἱ λεγόμενοι; Ἄπ' τίς προσημέντες

ἐκλογίς θυζοῦναι νὰ γίνει!

Κρημνίνοσ ἀπὸ ἀπὸ καλοῦ δέντρο, παρακολουθεῖ τὸν ἐμ-
πόλιο σπαραγμὸ τοῦ γίνεται.
Πάνω ἀπὸ δικαζομένη βοήθον
ταί κι' ὅλας κάτω. Σκοτεινένοι.

Ὁ νάνος συγκινεῖται. Κιττά-
ζει τ' ἀφύα κοιτάζοντα τὸν πε-
νασμένον καννίβαλον. Μουρ-
μουρίζει:

— Τοὺς γλέπεις, μοῖρῃ Μαρι-
ζέλ; Γιὰ μας... θυσιάσανε τὴν
ζωὴ τους! Ἄς εἶναι καλὰ οἱ
φουκαράδες!

Τὸ μακελειὸ τὸν ἀνθρωποφά-
γων συνεχίζεται.

Χωρὶς νὰ τὸ θέλει ὁ Ποκοπί-
κο σκαρώνει κι' ἓνα στιχάκι:

— *Ἀπχάρα θὲ νὰ πᾶθετε,
παιδιά, μ' αὐτὴ τὴν ὄρεξή
[σας]!*
*Ἀντὶ νὰ φᾶτε ἐμας τοὺς δύο,
θὰ φαγωθεῖτε μεταξύ σας!»*

Ἀλίμονο! Ὁ ἄμοιρος δὲν προ-
φταίνει νὰ τελειώσει.

Ξαφνικὰ ἀπ' ἓνα μεγάλο χορ-
ταρένιο καλύβι, ξεπετάγεται γι-
γαντόσωμος μαῦρος. Εἶναι ὁ
φύλαρχος. Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν καν-
νίβαλων.

Στὸ φῶς τοῦ ὀλόγιμον φεγ-
γαριῶν βλέπει τὸ κακὸ ποῦ γίνε-
ται. Βγάζει δυνατὴ κραυγή.

Οἱ ἀνθρωποφάγοι παρατάνε
τὴ μάχη.

Ὁ Ποκοπίκο κι' ἡ Χουχού
τρομάζουν. Βγαίνουν ἀπ' τὴν
κρυψώνα τους. Τρέχουν νὰ σω-
θοῦν!

Ὁ ἀρχικαννίβαλος κάνει δυὸ
τρία φοβερά πηδημάτα. Βρίσκε-
ται μπροστά. Τοὺς φράζει τὸ
δρόμο.

Τώρα ἀπλώνει τὴν τεράστια

χερούλια του. Κάνει ν' ἀρπάζει
πρῶτα τὸ νάνο.

Τὸ ἴδιο κάνει κι' ὁ Ποκοπίκο.
Προτείνει καὶ τὸ δικό του χέρι.
Σφίγγει τὴν λαλάμη τοῦ γίγαν-
τα. Χαμογελάει. Μουρμουρίζει:

— Χαίρω πολὺ! Πῶς εἶσθε,
ἀγαπητέ μου! Στὸ σάιτι ὅλοι
καλὰ;

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἀνθρωπο-
φάγων δὲν ἔχει ὄρεξη γι' ἀστρία.
Τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὸ λαιμό. Ἀρ-
πάζει μὲ τ' ἄλλο χέρι καὶ τὴν
Χουχού. Τοὺς κλείνει σ' ἓνα
κλωβί. Μουρμουρίζει:

— Τώρα δὲν πεινάω! Ἀἴριο
θὰ σᾶς βράσω καὶ θὰ σᾶς φάω!

Ὁ Ποκοπίκο χαμογελάει:
— Καλὰ βρ' ἀδερφέ! Δὲν βι-
αζόμαστε!

Ὁ γιγαντόσωμος Ἀράνης ἀ-
φήνει τοὺς πεινασμένους καννί-
βαλους νὰ τοὺς φυλάνε. Φεύγει
Ξαναγουρίζει στὴ μεγάλη χορτα-
ρένια καλύβα του. Ξαπλώνει νὰ
κοιμηθεῖ.

Ἡ Χουχού εἶναι ἔτοιμη νὰ
βάλει τὰ κλάμματα. Πρωταῖ τὸν
Ποκοπίκο:

— Καὶ τώρα; Τὶ θὰ κάνουμε
μέσα στὸ κλωβί;

Τῆς ἀποκρίνεται σοβαρά:
— Θὰ... κεληδήσουμε!

Ἄ! Οἱ πεινασμένοι «φύλακες»
ἀπ' ἔξω, τοὺς κυττάζουνε σὰν
ξερολούκουμα. Τρέχουνε τὰ σά-
λια τους...

Ὁ νάνος ἀνησυχεῖ σοβαρά.

— Τοὺς γλέπεις τοὺς μάγκες;

— Τοὺς γλέπω, χρυσό μου!
Νοστιμούλικοι εἶναι, π' ἀναθε-
μά τους! Ἀὐτοὺς νὰ μὲ ζητήσουνε
σὲ γάμο;

Ὁ Ποκοπίκο θυμώνει:

— Τὶ γάμο, μοῖρῃ Μαριζέλ!

Ἐγὼ σοῦ λέω πὼς τοῦ Ἀνθρωποφάγαρου θὰ τοῦ... κρεμάσουνε τὸ κοντάλι !...

— Ἀηλαδή ; Δὲν σὲ καταλαμβάνω, χρυσό μου !

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» τῆς τὸ κάνει λιανὰ :

— Τουτέστι θὰ μᾶς κολατσί-σουνε πρὶν ξημερώσει. Δὲν τοὺς λὲς τίποτα ..

Ἡ «μαύρη βεντέττα» ἀγριο-κουτάζει τοὺς πεινασμένους Ἀραπάδες. Τοὺς μαλλώνει :

— Προσέχτε καλά, κακομοί-ρηδες ! Ἄν μῖς φάτε, θὰ . τὸ πῶ στὸν Ἀφέντη σας !

Ὁ Ποκοπίκο προσθέτει :

— Μάλιστα ! Νὰ σὰς κάνει ννά—ντά—ντά !

ΘΕΟΣ ΜΕ ΤΟ ΖΟΥ!

Ἐπὶ τέλους ! Ἡ τραγικὴ νύχτα τελειώνει ἀπτοτε. Ἡ γλυκειὰ ἀνταύγεια τῆς ἡμέρας ἔρχεται νὰ φωτίσει τὴν ἀπέραντη κοιμισμένη Ζούγκλα.

Ὁ Ἀρχικανίβαλος ἔχει πιά χωνέψει. Ξυπνάει τρελλὸς ἀπ' τὴν πείνα !

Πετάγεται ἔξω ἀπ' τὸ χορταρένιο παλάτι. Φωνάζει τὸ μιάγερά του :

— Λιούχρα ! Λιούχρα !

Ἐνας ἀράπαρος μὲ ἄσπρο σκούφο παρουσιάζεται.

Ὁ φύλαρχος τοῦ δείχνει τὸ κλουβί :

— Βράστους γρήγορα. Δὲν σὲ βλέπω ἀπ' τὴ πείνα.

Ὁ Λιούχρα φέρνει γρήγορα τὸ βασιλικὸ καζάνι. Τὸ γεμίζει νερό. Οἱ ἄλλοι ἀραπάδες μαζεύουν ἀπὸ γύρω ξύλα. Ἀνάβουν γερὴ φωτιά !

Ὁ Μάγηρος ἀνοίγει τὸ κλου-

Ὁ Θεὸς Ποκοπίκο καὶ ἡ Χονχοῦ γλύφουν τὰ κόκκαλα τῶν ζαρ-καθῶν.

βί. Ἀρπάζει τὸν Ποκοπίκο καὶ τὴ Χονχοῦ. Τοὺς πετάει σὺν καζάνι σὰν γαλοπούλες.

Ὁ νάνος διαμαρτύρεται :

— Μὰ σὲ καλὸ σου ! Ἐταί ἀμίδητους θὰ μᾶς βράσεις ; Καλὸς μίγερὰς εἶσαι καὶ λόγου σου ! Δὲν παίρνεις ἓνα Τσελεμεντέ νὰ διαβάσεις ;

Ἡ Χονχοῦ τοῦ δίνει ὁδηγίες :

— Μόλις πάρουμε βράση, θὰ μᾶς ξαφρίσεις. Κατόπιν θὰ χαμηλώσεις τὴ φωτιά. Νὰ σιγοβρά-σουμε ! Κατόπιν θὰ ρίξεις τὸ σέλινο. Τὸ καρόττο. Τὸ ἀνάλογο ἀλάτι. Κατόπιν θὰ χτυπή-σεις καμμά τρακοσαριά αὐγά.

Μὲ τὸ ἀνάλογο λεμονάκι. Κατό-
πιν θὰ μὰς αὐγοκόψεις ! Μὲ
συγχωρεῖτε κιόλας !

Ὁ Ποκοπίκο ξεχνιέται καθὼς
τὴν ἀκούει. Ξερωγλύφεται. Μουρ-
μουρίζει :

— Ψοφᾶν γι' αὐγολέμονο, ἄ-
δερχέ μου !

Γυρίζει στὴ Χουχρὺ :

— Ἄρμα «γίνεις», μαννίτσα
μου, θὰ πάρω πρῶτος... μεζεδά-
κι ! Χωρὶς παρεξήγηση !

Ἡ πυγμαία γελάει :

— Χά, χά, χά ! Ἄρμ' ὅσπου
νὰ βράσω ἐγὼ, φουκαρά μου,
ἐσὺ θάγεις γίνεи λυῶμα !

Ὁ νάνος ἀναγνωρίζει τὸ λά-
θος του :

— Σωστά : Οἱ γίρικες γίδες
ἀργούν νὰ βράσουνε. Ἐγὼ τὰ
πιτσουνάκια σάν κι' ἐμένα...

Ἡ «μαύρη γόησσα» τοῦ σερ-
βίρει τὸν σβέρκο τρομαχτικὴ
στράκα :

— Κράουσουν ! Τρομάρα νὰ
σοῦρθει, χρυσό μου !

Ὁ «Δυσθεύριτος Ἀντρακλας»
τρίβει τὸν πονεμένο σβέρκο του.
Λιαμιρτύρεται στὸ Μάγηρο :

— Θὰ τῆς μιλήσεις, κύριε Τέ-
τοιε ; Μὲ συγχίζει καὶ θὰ...πι-
κρίσει τὸ ζουμί μου !

Ὁ Μάγερας σηκώνει τὴν κου-
τάλα. Τοῦ δίνει μιὰ γερὴ στὸ
κεφάλι.

Ὁ Ποκοπίκο κάνει βουτιά
στὴ σοῦπα. Φτάνει στὸν πάτο
τοῦ καζανιοῦ.

Ἡ Χουχρὺ ξεκαρδίζεται στὰ
γέλια !

Ὅμως γρήγορα ξαναβγαίνει
στὴν ἐπιφάνεια. Παίρνει βιαστι-
κὲς ἀνάσες. Συνέρχεται.

Κυττάζει τώρα μὲ θυμὸ τὸν
ἀράπη.

— Ξέρεις τί θέλεις ἐσὺ βρέ ;
Νὰ βγῶ ἔξω ἀπ' τὸ καζάνι καὶ
νὰ σοῦ κάνω τὰ μούτρα ὀμε-
λέττα !

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία τὸν
δουλεύει κανονικά :

— Καὶ γιατί δὲν βγαίνεις,
χρυσό μου ;

Ὁ νάνος ἔχει τὴν ἀπάντηση
στὰ χεῖλιά :

— Δὲν εἶναι σωστό ! Θὰ zo-
πεῖ ἡ... βράση μου !

Τὸ νερὸ ἔχει ἀρχίσει νὰ καίει
πολύ. Ἡ Χουχρὺ χοροπηδιάει
μέσα στὸ καζάνι.

— Κυλὲ βγάλε με ἐμένα, κύ-
ριε Μαγεράκο μου ! Μοῦ γαί-
νεται πῶς «γίνηκα». Εἰμαι τρο-
φερή, γλέπετε. Βράζω γρήγορα.
Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Τὴν ἴδια στιγμὴ τὰ μάτια τοῦ
Ποκοπίκο γοητρώνουν. Καρφω-
νονται στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντα.
Πάνω σ' ἓνα μικρὸ μαῦρο συν-
νεφάκι τ' οὐρανοῦ. Ἐρχεται
κατὰ τὸ μέρος τους.

Ὁ διαβोλεμένος νάνος ἐνθου-
σιάζεται. Καταλαβαίνει πῶς τρο-
πικὴ μπόρα θὰ ξεσπάσει γρήγο-
ρα. Μέσ' ἀπ' τὸ καζάνι πού βρί-
σκεται, σηκώνει τὰ χέρια ψηλά.
Διατάζει :

— Ἀξιότιμε Οὐρανέ ! Ἐγὼ ὁ
παντοδύναμος θεὸς Ντουρουν-
ταντράμ, σὲ διατάζω νὰ ρίψεις
πάραυτα «ραβδαίαν» βροχὴν !
Διὰ νὰ σβύσεις τὴ φωτιά ὅπερ
μὰς βράζουν αὐγολέμονο !

Ὁ Μάγηρος κι' ἄλλοι ἀνθρω-
ποφάγοι ξεκαρδίζονται στὰ γέ-
λια. Τὸ ἴδιο κι' ἡ Χουχρὺ. Τοῦ
σερβίρει δεύτερη στράκα στὸ
σβέρκο ! Κοροϊδίζει :

— Γεῖά σου θεῖ Ντουρουνταν-
τράμ ! Μεγάλη ἡ χάρη σου !

Χά, χά, χά ! Χά, χά, χά !

Κι' ὅμοις ! Ἡ χάρη του εἶ-
ναι μεγάλη !

— Λὲν περνοῦν λίγες στιγμῆς.
Ὁ οὐρανὸς τῆς ἀπέραντης Ζοῦγ-
κλας σκεπάζεται ἀπὸ μαῦρα
σύνεφα ! Οἱ πρῶτες χοντρές ψυ-
χάλες ἀρχίζουν νὰ πέφτουν.

Ταυτόχρονα σχεδὸν, ἡ τροπικὴ
μπόρα ξεσπάει σ' ὅλο τὸ τρο-
μαχτικὸ μεγαλεῖο τῆς !

Τὸ νερὸ ποὺ πέφτει μὲ τὸ κα-
νάτι σβύνει ἀμέσως τὴ φωτιά.

Οἱ Καννίβαλοι βγάζουν ἔξω
ἀπ' τὸ καζάνι τὴν πυγμαία καὶ
τὸ νάνο. Τοὺς φέρνουν στὸ πα-
λάτι τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Πρῶτος αὐτὸς καὶ μαζί του
ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀνθρωποφάγοι, γο-
νατίζουν. Προσκυνῶνε τὸν Πο-
κοπίκο.

— Χιοῦλ τωρὰ τοκο Ντου-
ρουνταντράμ (!)

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας»
καμαρώνει σὰν γύφτικο σκε-
πάρνι !

Ἀπλώνει τὸ χέρι του. Εὐλο-
γáει τὰ πλήθη. Τοὺς βγάζει κι'
ἓνα θεϊκὸ λόγος :

— Τὸ λοιπὸν μάγκες, ἀπὸ τοῦδε
κι' ἐντεῦθεν νὰ καθόσαστε φρό-
νιμα. Καθότι τοῦ λόγου μου
τυγχάνω θεὸς ζῳρικός ! Ἄν κά-
νω πῶς θυμῶνω, θὰ σᾶς ἀλλά-
ξω τὰ φῶτα. Τίποτα δὲν λογα-
ριάξω ! Εἶμαι ἀπ' τοὺς θεοὺς
ποῦ δὲν ἔχουνε τό ... θεό τους !
Ντουρουνταντράμ μὲ τ' ὄνομα !
Θάχετε ἀκουστά ! Τυχγάνω ὁ πῶ
λεβέντης... Παντοδύναμος !

Οἱ Καννίβαλοι εἶναι σύμφω-
νοι : Ὁ,τι θέλει ὁ Ντουρουν-

ταντράμ !...

Ὁ νάνος τοὺς φοβερίζει :

— Ὅχι δηλαδή, ἂν δὲν πι-
στεύετε, νὰ κάνω κι' ἄλλο θάμι-
μα !... γουστάρετε νὰ διατάξω τὸν
οὐρανὸ νὰ ρίξει πεντέξη κεραυ-
νοὺς στὶς κεφαλές σας ;

Σηκώνει πάλι τὰ χέρια του.
Διατάζει :

— Ἀξιότιμε Οὐρανέ !...

Οἱ Καννίβαλοι ξαναπέφτουν
στὰ πόδια του. Τὸν θερμοπαρι-
καλᾶνε :

— Ὅχι, παντοδύναμε θεέ
Ντουρουνταντράμ ! Ἀ ν π ή σ ου
τοὺς δούλους σου... Ἀμήν !

Ἡ τροπικὴ μπόρα συνεχίζε-
ται .

Καὶ μιὰ σατανικὴ σύμπτωση :
Τὴν ἴδια στιγμὴ, τρομαχτικὸς
κεραυνὸς πέφτει κἄπου ἐκεῖ
κοντά.

Ὁ Ποκοπίκο σηκώνει τὸ κε-
φάλι. Μουρμουρίζει :

— Μυστήριο πρᾶμμα ! Λὲν
πρόφτασα νὰ τὸ πῶ κι' ἀρχίσα-
νε νὰ πέφτουνε !...

Οἱ Ἀνθρωποφάγοι τῶχουν ζω-
νέψει καλά : Ὁ μικροσκοπικὸς
μαῦρος νάνος εἶναι θεός. Ἀλη-
θινὸς θεός.

Ὅμως θέλουν νὰ μάθουν καὶ
γιὰ τὴ Χουχού. Ρωτᾶνε :

— Θεέ Ντουρουνταντράμ, τί
εἶναι αὐτὴ ἡ γυναῖκα ;

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία χα-
μηλώνει τὰ μενεξεδένια βλέφαρα.
Ἀποκοίνεται ναζιάρικα :

— Καλέ δὲν μὲ γλέπετε ; Εἴ-
μαι .. θεά !

Καὶ προσθέτει ἐρωτηματικὰ :

— Ἐχετε 'δεῖ πῶ μούρλια

ὑπαρξῆ ;
Ὁ Ποκοπίκο κάνει τὶς ἀπα-
ραίτητες συστάσεις. Δείχνει στίγ-

(2) Δόξα σὲ σένα παντοδύναμε
Ντουρουνταντράμ.

Ὁ «Καθαρόαιμος» τρομάζει. Τὸ βάζει στὰ τρία του ποδάρια.
Τρέχει· νὰ σωθεῖ.

Χουχού τοὺς μαύρους Καννίβα-
λους. Μιλᾷει σὺν Θεός :

«— Ἄπ' ἐδῶ τά... πλασματά
[μου

Δοξασμένο τ' ὄνομά μου

Ἀμέσως κάνει τ' ἀνάποδο.

Λείχνει στοὺς ἀνθρωποφάγους
τῇ Χουχού. Ἀποτελειώνει :

— «Κί' ἀπ' ἐδῶ, ἀμὰν για-
[βρούμ !

Ἡ Θεά.. Ντουρουνταντρούμ !

Οἱ μαῦροι γονατίζουν ξανά.
Προσκυνᾶνε τῇ Θεᾷ τοὺς.

ΘΕΟΙ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΙ

Ἡ τροπικὴ μπόρα ἀρχίζει νὰ
κοπάζει. Σὲ λίγο σταματᾷ ἐν-
τελῶς.. Ὁ ἀπέραντος οὐρανὸς

τῆς Ζούγκλας γίνεται πάλι γα-
λάζιος.

Οἱ Καννίβαλοι παίρνουν τώ-
ρα τοὺς δυὸ Θεούς. Τοὺς θρο-
νιάζουν στὴ κορυφὴ κάποιου
βράχου. Εἶναι ἡ ἱερὴ πέτρα τῆς
Φυλῆς. Ζητᾶνε ἀπὸ τὸν Ποχο-
πίκο νὰ τοὺς πεῖ τοὺς νόμους
τῆς θρησκείας του.

Ὁ διαβολεμένος νάνος δὲν τὰ
χάνει ποτέ. Ἀρχίζει νὰ ὑπαγο-
ρεύει τοὺς νόμους του :

— Πρῶτον μάγκες, ἀπηγο-
ρεύω αὐστηρῶς καὶ διὰ ροπάλου
νὰ βλαστημάτε τὰ θεῖα. Του-
τέστιν ὅποιοι μὲ βρίζει, κατηρα-
μένος νάναι !

»Δεύτερον ! Ἀπηγορεύω τὸ
ἀνθρώπινο κρέας ἐκάστην Τε-

τάρτην καὶ Παρασκευὴν.

»Τρίτον ! Ὅστις φονεύει τὸν ἄλλον, μὲ ᾗειά του μὲ χαρά του !

»Τέταρτον ! Κάντε ὅ,τι γουστάρετε ! Κι' ὅποιος σᾶς κάνει τὴν παρατήρηση, ἐγὼ εἰμι' ἐδῶ ! Θὰ τοῦ φάω τὸ λαρύγγι !

Οἱ Ἀνθρωποφάγοι ἐνθουσιάζονται. Ἀλαλάζουν μ' ἀγρία χαρά.

— Ζήτω ὁ... Θεὸς Ντουρουνταντράμ ! Ζήτω κι' ἡ Ντουρουνταντρούμ του !

Ἡ Χουχοῦ σκουντάει τὸ νάνο :

— Βολε καὶ ξανα νόμο γιὰ μένα τὴν καφερή !

— Τὶ νόμο ;

— Νά... Ὅποια «θεὰ» τυγχανεὶ ἀνύπανδρη, νά μορεῖ νά παίρνει καμμιὰ ὀγδονταρία Ἀ-

ραπάδες !

Οἱ μισοὶ ἀπ' τοὺς Καννίβαλους τρέχουν στὴ δάσος. Σκοτώνουν ζαρκάδια. Τὰ φέρνουν. Οἱ ἄλλοι μισοὶ ἀνάβουν γύρω στὸν ἱερό βράχο φωτιές. Τὰ πῆνουν. Τὰ τρῶνε. Χτυπάνε τὰμ—τάμ ! Χορεύουν σὰν βρονζόλακες ! Τραγουδᾶνε σὰν λύζοι.

Στὸν Ποκοπίκο καὶ στὴ Χουχοῦ δὲν δίνουν οὔτ' ἓνα μεζεδάκι. Οἱ ἄμφοροι ἔχουν ταράξει στὴν πείνα.

Ὁ νάνος σὲ μιὰ στιγμή φωνάζει :

— Ἀιάν, βρὲ λέβεντες ! Μᾶς σπάσατε τὴ μύτη ! Κάνα κοψίδι, πού λέει ὁ λόγος, δὲν περισσεύει ;

Οἱ μαῦροι ἰθαγενεῖς ἀγριεῖουν. Ὁ Ἀρχηγὸς τοὺς οὐρλιάζει :

Ὁ Ποκοπίκο πέφτει κάτω. Φωνάζει τὸ χάρο νά πάρει τὴν φυγή του.

— Οἱ Θεοὶ δὲν τρῶνε ποτέ ! Λύ-
τὸς γὰρ νὰ ζητάει νὰ φάει, δὲν
εἶναι ἀληθινὸς θεός. Μᾶς ξεγέ-
λασε ! Εἶναι ψεύτικος ! Βάλτε
πάλι φωτιά στο καζάνι. Θὰ τὸν
βράσουμε !

Ὁ Ποκοπίκο ἀναστενάζει :

— Δὲν δάγκωνα τὴ γλῶσσα
μου ὁ ἄτιμος ; Τώρα... αἰώνια
μου ἡ μνήμη !

Ἡ μελιστάλακτη « γόησσα » τὸν
παρηγορεῖ :

— Δὲν βαραίεσαι, χρυσό μου !
Τί νὰ φᾶς, τί νὰ σέ φᾶνε ; Τὸ
ἴδιο εἶναι. Νταραβέρι νὰ γίνεται !
Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Οἱ Καννίβαλοι δείχνουν ἄγριες
διαθέσεις. Ἐτοιμάζουν ξανά τὸ
βασιλικὸ καζάνι.

Ὁ νάνος προσπαθεῖ νὰ μι-
λώσει τὰ πράγματα :

— Σταθεῖτε, βρε παιδιά ! Ἐ-
τσι σαχλαμάρα σᾶς τόπα. Γιὰ
νὰ σᾶς δοκιμάσω. Νὰ δῶ ἂν θὰ
μᾶς δίνετε νὰ φάμε.

Ἀγριεύει τάχα. Συνεχίζει :

— Καλὰ ὅμως ποῦ δὲν μῖς
δώσατε... Ἀλλοιῶς ἀλίμονό σας.
Θὰ σᾶς τιμορροῦσα παραδειγμα-
τικά. Ὁλέ !

Οἱ Ἀνθρωποφάγοι μισοπι-
στεύουν στὰ λόγια του. Δὲν
τοὺς κάνουν κακό.

Συνεχίζουν τὸ γλέντι.

Τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες
τρῶνε, πίνουν καὶ χορεύουν κά-
τω ἀπ' τὸν ἱερό βράχο. Πάνω
στὴν κορφή του, ὁ Ποκοπίκο
κι' ἡ Χουχού, ξημεροβραδύ-
ζονται θεονήστοικοι. Τὰ στομά-
χια τους ἔχουν φτάσει στὸ
σβέσχο.

Τέλος οἱ μαῦροι χορταίνουν.
Κουράζονται. Σαπλώνουν γύρω
στὶς φωτιές. Κοιμῶνται βαθιά.

Ὁ νάνος κι' ἡ πυγμαία δὲν
χάνουν στιγμή. Κατεβαίνουν
ἀπ' τὸ βράχο τοῦ μαρτυρίου.
Ἀρπάζουν ἀπὸ μιὰ κοκάλια ζαρ-
καδιοῦ ὁ καθένας. Ἀρχίζουν νὰ
τὴ γλύφουν.

Ἀλίμονο ! Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ
στέκονται ἄτυχοι ! Ὁ Ἀρχηγὸς
τῶν Καννιβάλων ξυπνάει. Τοὺς
πιάνει στὰ πράσσα. Βάζει πάλι
τὶς φωνές :

— Τρῶνε : Τρῶνε ! Δὲν εἶναι
θεοὶ. Μᾶς ξεγελάσανε !

Οἱ Ἀνθρωποφάγοι ξυπνᾶνε.
Ἐτοιμάζονται νὰ τοὺς ψήσουν
ζωντανούς.

Ὁ Ποκοπίκο δικαιολογεῖται :

— Ὁχι, βρε παιδιά ! Θεοὶ εἴ-
μαστε οἱ φουκαράδες ! Ἀλλὰ ὁ-
πάρχουμε δυὸ ράτσες θεοὶ : Θεοὶ
ποῦ τρῶνε καὶ θεοὶ ποῦ δὲν
τρῶνε. Οἱ « ξεροσφιρήδες », ὅπως
τοὺς λένε. Ἐμεῖς εἴμαστε ἀπ'
τοὺς πρώτους !

Ἡ Χουχού βεβιαίνει :

— Ναὶ καλὲ ! Εἴμαστε ἀπ'
τοὺς... φαγώσιμους θεοὺς ! Μᾶς
συγχωρεῖτε κιόλας !

Ὅμως κανένας δὲν τοὺς ἀ-
κούει.

Οἱ ἄμοιροι βρίσκονται σὲ τρα-
γικὴ θέση.

Ὁ νάνος καταλαβαίνει. Μο-
νάχα τὸ κουράγιο μπορεῖ νὰ
τοὺς σώσει.

Ἀμέσως παίρνει ὄφρος. Γνέ-
φει στὸν Ἀρχηγὸ νὰ σκύψει.
Τοῦ λέει στ' αὐτί :

— Ἐσένα, ποῖσαι βασιλιάς,
σὲ λυπάμαι φουκαρά. Τὸ λοιπὸν
« σπάσε » γρήγορα ! Τραβήξου πέ-
ρα. Μακρυνά. Ἄσε τ' ἄλλα κο-
ροῦδα ἐδῶ. Ἐγὼ θὰ διατάξω τὴ
γῆ ν' ἀνοίξει στὰ δυνά ! νὰ τοῖς
καταπιεῖ ὅλους. Ἄν εἶμαι πραγ-

μιατικός θεός, θ' ανοίξει. "Όλοι αὐτοὶ θὰ πάνε χαμένοι. Ἐσὺ θὰ σωθεῖς. Ἄν πάλι εἶμαι ψευ τοθεός, δὲν θὰ γίνει τίποτα. Τότε τι ἔχεις νὰ χάσεις; Οἱ Ἄρμαπάδες σου μᾶς φυλάνε γερά. Ἄν μποροῦμε νὰ ξεφύγουμε. Γυρίζεις καὶ μᾶς πῆγνεις ζωντανούς.

Ὁ Ἄρχηγός κλονίζεται. Κουτοπόνηρός καθὼς εἶναι, βάζει καὶ τὸ κακὸ στὸ νοῦ του. Θέλεις νάσαι ἀληθινὸς θεός; Θέλεις νὰ με βρεῖ χαμινὰ λαχτάρα στὰ καλά καθόμμενα;

Διατάζει τοὺς μαῦρους τῶν νὰ φυλάνε γερά τὸ νάνο καὶ τὴν ἀρμαία. Αὐτὸς γὰρ καλὸ-κακὸ τὸ βάζει στὰ πόδια. Σερμακραίνει κάμποσο... Ἀπὸ 'κει θὰ δεῖ τι θὰ γίνει. Θὰ κανονίσει τὴν πορεία του.

Ὁ Ποκοπίκο ἀρμινέει νὰ φτάσει μακριὰ ὁ Ἄρχηγός. Τώρα γυρίζει στοὺς Καρνίβαλους:

— Κοροϊδάκια ποῦσατε! Πολὺ σὰς γουστάρω, ἀδερφέ μου! Μονάχα ὁ βασιλιάς σας εἶναι ἔξυπνο παιδί. Τὸν εἶδατε; Μόλις τοῦπα στ' αὐτὶ πὼς θὰ διατάξω τὴ γῆ ν' ανοίξει στὰ δυὸ καὶ νὰ σὰς χάψει, καπνὸς γίνηκε! Τὴ σκαπουλάρισε γὰρ νὰ σωθεῖ. Ἄν δὲν πιστεύετε τραβάτε νὰ τὸν δεῖτε. Εἶναι κρυμμένος πάρα κάτω.

Οἱ ἀνθρωποφάγοι στὴν ἀρχὴ παίρνουν τὰ λόγια του στ' ἀστεία Γελᾶνε.

"Όμως σιγά - σιγά ἀρχίζουν ν' ἀνησυχοῦν. Στέλνουν κάποιον νὰ κρυφοκυττάξει.

Γυρίζει. Τοὺς βεβαιώνει: Ὁ Ἄρχηγός βρίσκεται κρυμμένος

πάρα κάτω.

Οἱ Καρνίβαλοι μουρμουρίζουν τώρα μεταξύ τους. Ὁ ἕνας λέει στὸν ἄλλον:

— Ὁ Ἄρχηγός μας φοβήθηκε καὶ ἔφυγε. Ἐμεῖς τί καθόμαστε ἀκόμα;

Ὁ διαβολεμένος νάνος τοὺς δίνει τὴ χαριστική βολή: Χτυπάει τὴν τεράστια πατούσα του μὲ ὀρμὴ στὸ χῶμα. Φωνάζει:

— Ἀξιότιμος γῆ! Τοῦ λόγου μου, ὁ παντοδύναμος καὶ τοῖφτης θεός Ντορουνταντράμ, σὲ διατάξω ν' ανοίξεις στὰ δυὸ. Νὰ κατιπιεῖς ἀπαξιάπαντας τοὺς παρόντας ρεμαεσχίδες! Ὅλὲ!

Οἱ Ἄγριοι τρομάζουν. Παρατάνε τὸν Ποκοπίκο καὶ τὴ Χουχοῦ. Τὸ βάζουν στὰ πόδια. Τρέχουν κατὰ τὸ μέρος ποὺ βρίζαται καὶ ὁ Ἄρχηγός τους. Ἀλαλίζουν ἀπαίσια!

Ἀλίμονο! Κατὰ κεὶ ποὺ τρέχουν βύσκει καὶ ὁ «Καθαρόαιμος».

Τὸ φοβαλέο ζῶο βλέπει τοὺς ἀρμαπάδες νὰ ὀρμᾶνε πάνω του. Τρομάζει. Τρέχει καὶ αὐτὸ νὰ σωθεῖ.

Ἡ Χουχοῦ ἀγκυλιάζει τὸν Ποκοπίκο. Τὸν φιλάει μὲ λαχτάρα!

— Μπράβ, χρυσό μου! Καλὰ τὰ κατάφερες. Τώρα ὅμως πάμε νὰ φύγουμε! Οἱ Ἀνθρωποφάγοι θὰ δοῦνε πὼς δὲν ἀνοίξε ἡ γῆ θὰ ξαναγυρίσουν. Θὰ μᾶς κάνουνε... σουβλάκια Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ νάνος δὲν κάνει βῆμα:

— Καλύτερα ἔχω νὰ πεθάνω, παρὰ νὰ στερηθῶ τὸ «Σαῖν» μου! Ἐξηγεῖ στὴν πυγμαία:

— Θὰ τρέξω πίσω τους. Θὰ βρῶ τὸν «Καθαρόαιμο». Θὰ τὸν

σώσω.

Ἡ Χουχοῦ πέφτει στὰ πόδια του :

— Βρὲ καλέ μου ! Βρὲ κακὲ μου ! Τὸν παλιοψηριτὴ τῶρα θὰ κυττάξουμε ;

Ὁ Ποκοπίκο εἶναι ξεροκέφαλος. Δὲν ἀκούει τίποτα.

Ἀμέσιος ξεκινάει. Τρέχει κι' αὐτὸς πίσω ἀπ' τοὺς τρομαγμένους ἀραπάδες.

Ἡ ἄμοιρη «γόησσα» τί νὰ κάνει μοναχιά ; Ἀναγκάζεται νὰ τὸν ἀκολουθήσει.

ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΟ ΣΤΟ ΧΑΡΟ

Ὁ Ἀρχηγὸς βλέπει τοὺς ἀραπάδες του νὰ τρέχουν ἀλαφιασμένοι. Νομίζει πῶς ἡ γῆ θ' ἀνοιξε νὰ τοὺς καταπιεῖ. Ὅπως εἶχε πεῖ ὁ θεός... Ντουρουνταντράμ!

Γιὰ νὰ σωθεῖ, τὸ βάζει κι' αὐτὸς στὰ πόδια. Σὰν βασιλιάς ποὺ εἶναι, τρέχει πιὸ γρήγορα ἀπ' τοὺς ἄλλους.

Ὁ νάνος κι' ἡ πυγμαία τοὺς ἀκολουθοῦν.

Ὁ Ποκοπίκο ξεφωνίζει κάθε τόσο.

— Σταθεῖτε, βρέεεε!... Γιατί φύγατε, βρέεε! Ἀδίκᾳ δηλαδὴς ἀνοίξα τὴ γῆ νὰ σᾶς καταπιεῖ; σταθεῖτε νὰ τὴν ξαναοῖξω κι' ἐδῶ! Κανένας δὲν θὰ μοῦ γλυτώσει!

Ὁ Ἀρχηγὸς κι' οἱ Ἀραπάδες τὸν ἀκοῦνε. Καὶ δόστου τρέχουν πιὸ γρήγορα. Οἱ φτέρνες χτυποῦνε στ' αὐτιά τους!

Ὅμως ὁ «Καθαρόαιμος» δὲν φρίνεται πουθενά. Ἐχει γίνει ἄφαντος!

Τέλος κι' οἱ Καννίβαλοι χάνονται ἀπ' τὰ μάτια τους.

Ὁ Ποκοπίκο δὲν ἀπελπίζεται ἀκόμα. Ψάχνει ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ. Κανένα σημάδι τοῦ γαϊδάρου δὲν βρίσκει. Οὔτε λίγη... κοπριά του, ποὺ λέει ὁ λόγος!

Ἡ λύπη τοῦ «Δυσθεόρατου Ἀντρακλα» εἶναι ἀφάνταστη. Κλαίει. Χτυπιέται γιὰ τὸν ἄδικο χαμὸ τοῦ «Γαῖδοῦρειου Ἰππου» του.

Ἡ μελιστάλακτη Χουχοῦ, μάταια πασχίζει νὰ τὸν παρηγορήσει :

— Μὴν κάνεις ἔτσι, χρυσό μου! Ἐχασες τὸ γαῖδαρο. Ὅμως σοῦ μένω ἐγώ! Ἐνα καὶ τὸ αὐτό!

Ὁ «Κυνηγὸς Ἀγρίων Κονίλων» κλαίει σπαραχτικὰ. Ξερρίζωνε τὰ μαλλιά του :

— Ἀχ, βάχ, κακὸ ποὺ τῷπαθα!

Πέφτει κάτω. Φωνάζει τὸ χάρο νὰ ρθεῖ νὰ τὸν πάρει.

Ἀσυναίσθητα φτάνει στὰ χεῖλια του κι' ἓνα διπλὸ στιχάκι :

— «Δὲν γλέπεις, χᾶρε μερακλῆ, δὲν γλέπεις τὴ λαχτάρα μου; Κόπιασε, μάγκα, τὸ λοιπὸν νὰ πάρεις τὴν... ψυχάρα μου! Τί νὰ τὴν κάνω τὴ ζωή, θὰ κόψω τὸ λαιμό μου! Ἀφοῦ γιὰ πάντα ἔχασα, τόν... Καθαρόαιμό μου!»

Ἡ Χουχοῦ γονατίζει πλάι. Τὸν παρακαλεῖ νὰ σηκωθεῖ. Νὰ ξαναγυρίσουν στ' «ἀπαρτεριάν» της.

Ὁ Ποκοπίκο δὲν κουνιέται. Ἐχει κλείσει τὰ μάτια. Ψιθυρίζει μονάχα:

— Μὴ μοῦ μιλᾷς. Εἶμαι νεκρός! Ὁλέ!

Ἡ πυγμαία ἀναστενάζει:

— Άλίμονο, "Αντρακλά μου!
"Αν ήμουν γαϊδούρα, πὸ πολὺ
θὰ μὲ λογάριάζες. Μὲ συγχωρεῖ-
τε κι' ὅλας!

Σαφηνιά στέκει. Ἀφουγγρά-
λεται. Παράξενο ποδοβολητό
γιάγει στ' αὐτιά της.

Τὰ μάτια της γουρλώνουν ἀ-
πὸ τρόμο. Ἀρπάζει στὴν ἀγκα-
λιά τὸν Ποκοπίκο. Τρέχει νὰ
σωθεῖ. Τραβάει κατὰ τὸ θεόρα-
το δέντρο τους.

"Ὅπως τὸ παράξενο ποδοβο-
λητό τὴν ἀκολουθεῖ.

"Ὁ νάνος, ὅπως τὸν κρατᾶει
μπορεῖ καὶ βλέπει πρὸς τὰ πίσω.

Καὶ νά : Ξεφωνίζει χοροῦμε-
νος :

— "Ὁ Χάρος ! "Ὁ Χάρος εἶ-
ναι ! "Ερζεται ν' ἀρπάζει τὴν
ψυχάρη μου ! Στάσου Χουχοῦ !
Θὰ πάρει κι' ἐσένα ! Θὰ πάμε
ἀγκαλιασμένοι στὸν «Ἄλλο Κό-
σμο» !

"Ἢ πυγμαία τὸν ἀκούει. Τό-
σο καὶ τρέχει περισσότερο ! Ἄ-
πὸ τὸ φόβο της δὲν γυρίζει νὰ
κυττάξει.

"Ὁ Ποκοπίκο μὲ τὸ κεφάλι
κατὰ πίσω, συνεχίζει τὸ παρα-
μλητό του :

— Ἀχ, Χᾶρε μου ! Τρέξε
πὺ πολὺ νὰ μᾶς φτάσεις ! Μὰ
εἶσαι γέρος φουκαρᾶ. Τὸ γλέ-
πω ! "Ἢ γλώσσα σου ἔχει βγεῖ
δυσὸ πιθαμὲς ἔξω !

Ξαναλέει στὴ Χονχοῦ :

— Σταμάτα, μωρή Μαιζέλ !
Τὸν ξεποδάριασες τὸ Χριστιανό !

"Ἢ «μαύρη γόησσα» ἀκούει
ἀκόμα πίσω της τὸ παράξενο
τρεχιδί. "Ἢ ψυχὴ τῆς ἀμοιρῆς,
ἔχει πάει στὴν Κούλουρη. Τρέ-
χει σὰν τρελλή ! Τέλος φθάνει
στὸ θεόρατο δέντρο τους.

"Ἢ Χουχοῦ γίνεται θεριὸ ἀνήμε-
ρο. Ἀρπάζει τὸν Ποκοπίκο. Τὸν
ρίχνει στὰ γόνατά της...

Μπαίνει στὴν κορυφαία. Παρα-
τάει τὸν Ποκοπίκο κάτω. Σω-
ριάζεται κι' αὐτὴ μισολιπόθυη.
Βρίσκεται σὲ κακὰ χάλια. Ψι-
θυρίζει ξεψυχημένα :

— Ἀμάν ! Δὲν ἀντέχω πιά !
"Ἀς ἔρθει ὁ Χάρος. "Ἀς πάρει
τὴν ψυχούλα μου !

"Ὁ διαβολεμένος νάνος ξεκαρ-
δίζεται στὰ γέλια.

— Χά, χά, χά ! Κουτὴ ποὺ
εἶσαι νὰ πιστέψεις πὼς μᾶς κυ-
νηγάει ὁ Χάρος ! Χά, χά, χά !
"Ἢ Χουχοῦ ρωτᾶει χαμένα :

— Δὲν ἦταν ὁ Χάρος ; Τότε
ποῶς μᾶς κυνηγοῦσε καλὲ ;

"Ὁ Ποκοπίκο πνίγεται ἀκόμα

στά γέλοια. "Ομως καταφέρνει
νά τῆς ἀποκριθεῖ :

— Περίμενε... Τώρα θά τὸν
δεῖς !...

Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ παράξενο
ποδοβολητὸ ἀκούγεται νὰ φτά-
νει στὸ δέντρο.

Καὶ νά : Στ' ἀνοιγμία τῆς κοι-
φάλας παρουσιάζεται λαχανια-
σμένος ὁ «Καθαρόαιμος».

Κι' αὐτὲς οἱ ἀλογόμυγες ποὺ
τὸν ἀκολουθοῦν, ἔχουν λαχα-
νιάσει ἀπ' τὸ τρεγιό του.

Ἡ Χουχοῦ ψιθυρίζει χαμένα :

— 'Ο γαῖδουρογάϊδαρος ἦτα-
νε ; Αὐτὸς καλὲ μᾶς κυνή-
γούσε ;

'Ο νάνος ξεκαρδίζεται πάλι
στά γέλια :

— Αὐτὸς βέβαια ! Χά, χά,
χά !... Χά, χά, χά !...

Ἡ «μαύρη γόησσα» πετιέται
ὀρθή.

— Καὶ γιατί δὲν μοῦ τῶλεγες,
χρυσό μου ; Γιατί μ' ἄφηγες νὰ
τρέχω τόσο τροχάδην ;

'Ο Ποκοπίκο τὴ δουλεύει :

— Κορόϊδο ἦμανε ; Νὰ στό-
λεγα δηλαδὴ γιὰ νάρθω μὲ τὸ
πόδι ;

Ἡ πυγμαῖα τὸν ἀγριοκυττά-

ζει :

— Καλὰ !... Καὶ νὰ σὲ παρα-
τοῦσα κάτω ἐγώ, δὲν θὰ κα-
βαλλοῦσες τὸ γαῖδαρο ;

'Ο «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας»
ἔχει τὴν ἀπάντηση στὴν ἄκρη
τῆς γλώσσας :

— Δὲν βαριέσαι !... Καλύτε-
ρα ποῦ μὲ σήκωνες ἐσύ... Γιατί
νὰ κουράσω τὸ φρουκαρά τὸ...
γαῖδαρο !

Ἡ Χουχοῦ ἔχει μανιάσει.
Καὶ μὲ τὸ δίκμο τῆς !

Καὶ νά : Ἀρπάξει ἀπ' τὸ
λαιμό τὸν Ποκοπίκο. Βγαίνει
ἔξω. Κάθεται σὲ μιὰ πέτρα.
Τὸν ρίχνει στὰ γόνατά τῆς.
Μὲ τὴν κοιλιὰ πρὸς τὰ κάτω.
Ἀρχίζει νὰ τὸν χτυπάει ἀλύ-
πητα. Τοῦ μελανιάζει τὰ πι-
σινά.

'Ο νάνος καθὼς τὶς τρώει, ἀ-
ναστενάζει βαριά :

— "Ε, ρὲ τί τραβᾶμε κι' ἐμεῖς
οἱ... Θεοί !

Καὶ στὴ στιγμή σκαρώνει τ'
ἀπαραιτήτο στιχάκι :

*«Βάρα, Χουχοῦ μου, βάρα με,
γιὰ τοῦτα καὶ γιὰ τ' ἄλλα !*

*"Ομως ἐγὼ στὴν ἔσκασα
καὶ μ' ἔφερες... καβάλλα !»*

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

**Διαβάστε τὴν Πέμπτη Περιπέτεια τῆς θρυλικῆς
Τευχάρας τοῦ**

‘‘ΠΟΚΟΠΙΚΟ’’

ΜΕ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ :

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Κλάψτε Μαννάδες, κλάψτε !!!

ΠΕΡΙΟΔΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ: «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

‘‘ Π Ο Κ Ο Π Ι Κ Ο , ,

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΤΕΥΧΟΣ

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Ἀριθ. Τεύχους 4

Τιμὴ Τεύχους Δεχ. 1000

ΑΘΗΝΑΙ 11 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1952

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Γιὰ τὴ σύνταξη καὶ ἔκδοση: ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ
ὁδὸς Ἁγίου Μελετίου 93β — ΑΘΗΝΑΙ

Γιὰ τὴν ἐκτύπωση: ΛΕΩΝ. Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ Ἀναξαγόρα 20

Προσχωρινὰ Γραφεῖα :

Τυπογραφεῖα ΚΑΪΤΑΤΖΗ Ἀναξαγόρα 20 — ΑΘΗΝΑΙ
(Πίσω ἀπὸ τὴ Δημαρχία)

«ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΠΟΧΗ

- 1) Μονομαχία Γκαουρ—Ταρζάν
- 2) Ο Φτερωτός Βενκούλακος
- 3) Το Μαγικό Φίλτρο
- 4) Ο Αδάμος με τις Κόρες
- 5) Το Τέρας των Τερμάτων
- 6) Η Μάχη με το Χάρο
- 7) Ο Στοιχειωμένος Βράχος
- 8) Η Χώρα των Νεκρών
- 9) Το Όγιο της Καταγίδας
- 10) Η Φυλή των Φαντασμάτων
- 11) Ο Θείος της Χρυσής Φονιάς
- 12) Η Φωλιά του Σκορπιού
- 13) Ο Σκελετός του Άρσεν
- 14) Το Στοιχειό της Φοίνης
- 15) Η Μισαμένη Βροχή
- 16) Το Φάντασμα της Σερύγγας
- 17) Γορίλας με Φτερά
- 18) Το Φύλο του Μάγνου
- 19) Το Τέρας της Αίγης
- 20) Ο Χάρος των Τρελλών
- 21) Το Θεοίο της Καταπακτής
- 22) Το Μυστικό του Στοιχειού
- 23) Οι Φωτιές των Νεκρών
- 24) Το Βράχιο του Τρόμου
- 25) Ο Γιος του Κρανίου
- 26) Η Όξια του Βουκόλωνα
- 27) Τα Αποσπασμένα Φύλλα
- 28) Ο Μάγος με τα Τέτατα
- 29) Ο Κολασμένος Γίγαντας
- 30) Στην Κοιλιά του Κροκόδειλου
- 31) Ο Τρομαρός Κτηνάνθρωπος
- 32) Η Πράσινη Νεκροκεφαλή
- 33) Το Ταμείο των Κακοήγων
- 34) Η Σπηλιά με τα Φύλλα
- 35) Έκπαιση των Θερών
- 36) Τα Φτερωτά Μαχαίρια
- 37) Ο Γυάλινος Γίγαντας
- 38) Ο Έφελτης της Ζούγκλας
- 39) Το Πέταλο Είδωλο
- 40) Ο Δαίμονας της Μπόρας
- 41) Η Παγίδα του Νεκρού
- 42) Ο Άρχοντας του Τρόμου
- 43) Ο Τερατοφόρος Μαχαίρις
- 44) Το Φίλτρο της Κακίας
- 45) Ο Βαλασμένος Σείριος
- 46) Ο Δήμιος των Τερμάτων
- 47) Θάσιση Γίγαντομαχία
- 48) Οι Πεινασμένοι Άνθρωποφάγοι
- 49) Το Δόλωμα του Προδότη
- 50) Το Τάμ—Τάμ του Δαίμονα
- 51) Η Σκιά του Κρεμασμένου
- 52) Το Άγαλμα του Σατανά
- 53) Το Μπουρζινο Τέρας
- 54) Η Κίτρινη Νεροφίδα
- 55) Η Μόσχα του Κανιβαλου
- 56) Ο Δολοφόνος του Βουκόλωνα
- 57) Ο Τρελλός Μονομάχος
- 58) Το Νησί των Αετών
- 59) Το Χωρό των Άρχονδάνθρωπων
- 60) Ο Γκαουρ του Διαβόλου
- 61) Στά Καζάνια των Άγριων
- 62) Ο Φανταστικός Δολοφόνος
- 63) Ο Πατέρας Κροκόδειλος
- 64) Ο Μυσταμένος Ακαθάρτος
- 65) Ο Κυνήγιος των Κεφαλών
- 66) Τα Τέτατα του Βιθού
- 67) Ο Ήρας Έξοφαντα
- 68) Ο Τρομαρός Φαλαινομάχος
- 69) Η Φωλιά του Αιγιστοφάνου
- 70) Στά Φύλλα των Αμφοτέρων
- 71) Ο Χρυσός Καρχαρίας
- 72) Οι Δαίμονες των Οφθαλμών
- 73) Η Γίγαντομαχία Άρσεν
- 74) Τα Τέτατα του Κάτω Κόσμου
- 75) Η Σκιά του Ολέθρου
- 76) Το Τρομακό Μυστικό
- 77) Το Άστροπύλο της Νύχτας
- 78) Ζωντανό στούς Τάφους
- 79) Το Βήραδρος της Καταστροφής
- 80) Ο Γιος των Φιδιών
- 81) Αλχημεία στο Σύννεφο
- 82) Το Πηγάδι με τα Δαμάσκηνα
- 83) Το Βασίλειο του Σκότους
- 84) Έπίθεση των Φιδανθρώπων
- 85) Τα Ζωντανά Πτώματα
- 86) Ο Άγγελος της Συνασφής
- 87) Ο Βράχος του Αιθίου
- 88) Ο Βασιλιάς των Κρανίων
- 89) Λιά Πηγάς και Σιδήρου
- 90) Το Άνθος του Κακού
- 91) Ο Σίφοντας του Χαμού
- 92) Η Μάγισσα της Φοίνης
- 93) Ο Θρόνος της Αμαρτίας
- 94) Ο Θεός των Άνθρωποφάγων
- 95) Φατιά στη Ζούγκλα
- 96) Το Τσιμπούσι των Δαιμόνων
- 97) Ο Κόκκινος Καταρράκτης
- 98) Σατανάδες με Φτερά
- 99) Ο Καταχθόνιος Μαχαίρις
- 100) Ο Χωρός των Ηγουκλιτών
- 101) Το Νησί της Απομονιάς
- 102) Χαλάς από Αιμάντα
- 103) Το Άνθρωποφάγο Δέντρο
- 104) Ο Κυνήγιος των Ασθμενικών
- 105) Η Άρχοντοσσα του Άδη
- 106) Ο Κουρσός των Ψυχών
- 107) Το Έγκλημα του Θεού
- 108) Το Καμίν των Κολασμένων
- 109) Ο Χωρός των Ήφαιστειών
- 110) Το Πουλί του Άετρου
- 111) Ο Χαλασμός του Κόσμου
- 112) Ο Θρίαμβος του Ταρζάν
- 113) Ο Γκαουρ στην Ελλάδα

ΓΡΑΜΜΕΝΑ ΟΛΑ ΑΠΟ ΤΟ ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΟΥΣ ΤΙΤΛΟΥΣ

τῆς πρώτης σειρᾶς τοῦ

‘ΠΟΚΟΠΙΚΟ,

(Δέκα ἔξη αὐτοτελῇ τεύχη πού θὰ δεθοῦν
σ' ἓνα τόμο)

- 1) Ο ΜΑΥΡΟΣ ΚΑΒΑΛΑΡΗΣ
- 2) ΓΑΜΠΡΟΣ ΣΤΗ ΣΟΥΒΛΑ
- 3) ΑΝΤΡΑΚΛΑΣ ΔΥΣΘΕΟΡΑΤΟΣ
- 4) ΠΟΚΟΠΙΚΟΣ ΑΥΓΟΛΕΜΟΝΟ
- 5) Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
- 6) ΓΟΗΣ ΦΙΔΙΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
- 7) ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
- 8) ΟΙ ΔΥΟ ΠΟΚΟΠΙΚΟΙ
- 9) Ο ΔΡΑΚΟΣ ΤΟΥ ΣΑΛΙΓΚΑΡΙΟΥ
- 10) ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΟΥ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΥ
- 11) ΚΥΝΗΓΟΣ ΑΓΡΙΩΝ ΚΟΝΙΚΛΩΝ
- 12) Η ΧΟΥΧΟΥ ΔΡΑΚΑΙΝΑ
- 13) ΤΟ ΜΠΑΛΛΟΝΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΑΣ
- 14) Ο ΜΑΥΡΟΣ ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ
- 15) Η ΨΑΡΟΠΟΥΛΑ ΚΙ' Ο ... ΧΑΝΟΣ
- 16) Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΤΡΟΜΑΡΑΣ

ΣΗΜ. Παλαιὰ τεύχη πωλοῦνται στὸ Τυπογραφεῖο

ΚΑΪΤΑΤΖΗ, Ἀναξαγόρα 20

(Πίσω ἀπὸ τὴ Δημαρχία)